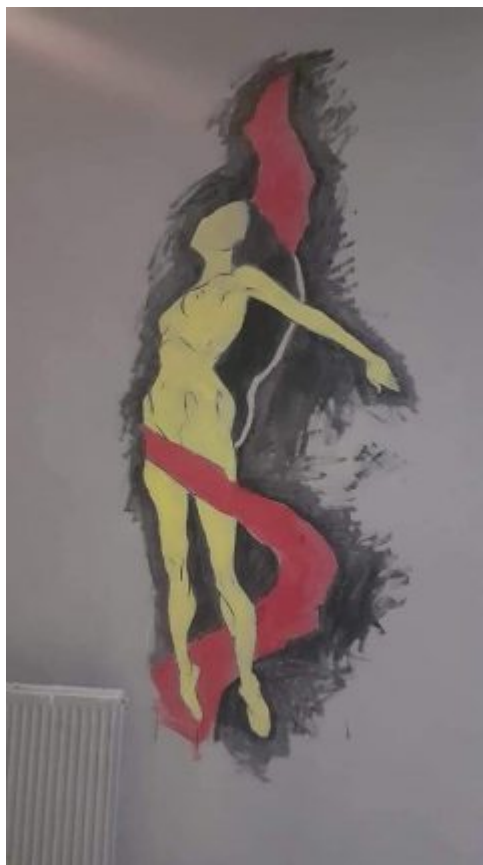

Γράφει ο **Γιώργος Συμεωνίδης**

Μπορεί ένα στρώμα αστάρι, ένα λευκό κομμάτι φρεσκοβαμμένου τοίχου, να αποτελεί μια πολιτική πράξη καθεστωτικού μίσους, εκκαθάριση της ανάμνησης μιας συλλογικής έκρηξης, έναν βρώμικο υπολογισμό; Στην Πολυτεχνική Σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου η κοσμητεία έχει ξεκινήσει μια μάχη για να εξαλείψει κάθε τι που θυμίζει φοιτητικό κίνημα, συλλογική διεκδίκηση, ζωντανή κίνηση αγωνιζόμενων ανθρώπων.

Σε ένα άδειο πανεπιστήμιο, με τους φοιτητές καλωδιωμένους και καθηλωμένους, ο χώρος προετοιμάζεται κατάλληλα για να υποδεχτεί την αστυνομία και τις επιχειρήσεις, αποτυπώνοντας αισθητικά την μονοτονία της ιδιώτευσης και την αγριότητα του ανταγωνισμού. Την απόλυτη έρημο. Η αντιπαράθεση που βρίσκεται σε εξέλιξη αφορά μια τοιχογραφία που υπήρχε στην πτέρυγα των Ηλεκτρολόγων Μηχανολόγων από το φοιτητικό κίνημα του 2006-2007, το κίνημα που είχε τσακίσει τον νόμο-πλαίσιο της κυβέρνησης Καραμανλή και της υπουργού παιδείας Γιαννάκου.

Από την προηγούμενη εβδομάδα έχει ξεκινήσει η προσπάθεια της κοσμητείας να

καταστρέψει την ιστορία που αφηγείται η τοιχογραφία, να αφαιρέσει κάθε χρώμα, κάθε διακύμανση και διαταραχή. Μόνο λευκό, μόνο ερημιά, μόνο ισοπέδωση τώρα.

Οι φοιτητές και οι φοιτήτριες του Πολυτεχνείου που κρατάνε ζωντανή την σχολή μέσα από τις συλλογικές τους διαδικασίες, τα σχήματα της ΕΑΑΚ, τα στέκια των φοιτητικών συλλόγων και πρωτοβουλίες όπως ραδιόφωνο 1431 κλπ, δεν το βάζουν κάτω. Έγιναν συντηρητές έργων τέχνης, ζωγράφησαν ξανά, παλεύουν με τα χρώματα για να διασώσουν την ανάμνηση των αγώνων συναδέρφων που πέρασαν, αλλά κυρίως για να κρατήσουν ανοιχτό των ορίζοντα της συλλογικής αξιοπρέπειας των τωρινών και μελλοντικών φοιτητών της σχολής.

Στους λευκούς τοίχους του Πολυτεχνείου, εκεί που δεν μπορεί να σταθεί πουθενά η ματιά, που δεν μπορεί να ειπωθεί καμιά ιστορία, στο «αιώνιο» αποστειρωμένο παρόν που το «βιογραφικό» και τα «προσόντα» είναι μια προσωπική μάχη μέσα στην βιαιότητα του ανταγωνισμού και της αγοράς, οι φοιτητές δεν παρατάνε τα πινέλα. Παλεύουν να χρωματίσουν την «βιογραφία» τους με συλλογικούς αγώνες, παραγωγή επιστημονικής γνώσης για την κοινωνία και τις ανάγκες της, τον ελεύθερο συνεταιρισμό χιλιάδων θελήσεων για μια ζωή δημιουργική και αξιοβίωτη.

Οι φωτογραφίες δεν μπορούν να το πουν καλύτερα: ζωή και θάνατος, νέκρα και ανάσταση...

(τον τίτλο του σχολίου μπορείτε να τον βρείτε -αν δεν έχει σβηστεί ελπίζουμε- σε κάποιο τοίχο της Πλάκας στην Αθήνα).